

21. Kurbağák

Mareux - Lovers From The Past

“1996”

Hajnal volt, fagy, köd és sötét. A mozgólépcső minden akaratom ellenére felvitt a Düz Dag első szintjére. Kint rozsdás fények imbolyogtak azoknak, akik még nem ittak kávé. A férfiak árnyai nyugat felé fordultak. Csapzott hajuk az arcukba lógott. Ökölbe szorított kezük a combjuknál csüngött, néhol felderengtek az ismert tetoválások. Kerülgetnem kellett őket az olcsó cigarettájuk füstjében. Néha a hátamra vertek, máskor kiköptek a cipőm elé, de leggyakrabban csak üveges tekintettel bámulták a pislákoló csillagokat, és az ébredező családok ablakai mögötti színjátékot. Az egyik bíbor függöny mögött egy nő igazgatta a haját, oda lehetett képzelni, hogy még nem vette fel a ruháját.

Özi megvárt a sarkon, és együtt kávéztunk a talponállóban. A pohár forrón horpadt be az ujjaim alatt, ragadt a cukortól, és a kis kavarópálcával az aljában olvadó pépet gyakorlott mozdulatokkal egyengettem. Recsegett. Valahogy úgy, ahogy az érintettek kikészülnek. Ők is recsegnek, legalábbis ezt mondják. Néha hallani is lehet, esküszöm.

Rémálmaimban a fogaim ki szoktak hullani, elporladnak, és pont olyan állaguk lesz, mint a kockacukornak a kávé alján. Valahogy a hangjuk is olyan, az ízük viszont maga a halál, a romlás, a rohadás, az enyészet és az elmúlás. Üvegszilánkrágcsálás.

Körülöttünk szinte mindenki cigizett. A társam füle mögött lágyan pulzált a Sinir úti adótorony párában meghomálylott rubin fénye. Ordítottak a kofák.

- Nem kell mindig kuporgatni, lehet jönni kapargatni! - Az én kedves társam is egy ilyen sorsjegyet molesztált éppen. Kidugta közben a nyelvét. - Na nézzük, Lusna, gazdagok leszünk-e. Hogy is van ez? - Azzal leporolta szürke-ezüst galacsinokat a papírról. - Ez nem nyert. Nincs isten!

- Figyelj, Özi cimborám! - hörpintettem le a kávémat. - Ha valaha volt is isten, akkor az egy jó nagy prodómás skizofrén volt! Vagy ha nem is az, legalább egy *disszoc*. Három különböző személyiség egy entitásban. Egy gonosz és bölcselkedő, prosztatás öregember, egy

lázadó jótéltélek, aki képes megöletni magát, és egy szívárványos nemtelen galamb. Igazuk van denevérnőknek, ez maga a *transgod*. Hol férfi, hol nő, hol gyermek, hol perverz aszexuális. - De amíg így káromoltam a régi hitet, valójában Fujunra gondoltam.

- Fura egy szerzet vagy, Lusna. Szelíd vagy, de pusztító vihart és mindent elnyelő örvényt látok a fejedben! - és ő is megitta a kávéját. - Ideje indulnunk. Kicsit hosszabb így az út, hogy meg kell kerülnünk a főlíákat. - Búcsút intettünk a Düz Dag állomásnak.

Kiderült, hogy a második gledicsia is transzferált lett, és Halis génjeit találták meg benne, pont ott, ahol az egyik ágát letörte a harmadik fa. Halis a fogdáról rögtön a HT-be került Özgün doktorun kezei közé. A fasort és a betonkerítést a hatóságok vesztegzár alá vették. Fehér fóliasátrakat állítottak mindenfelé, és katonai ellenőrző pontokon keresztül lehetett csak bejutni a Kabul Tesisibe. A *Bakanlıkok* mindent precízen, de korántsem feltűnésmentesen intéztek. Hiába lapult a flepnink a zsebünkben, minden nap külön be kellett mutatnunk, a *szoldátoknak*. Íriszvizsgálat, torokváladék mintavétel, mérlegre állás, három guggolás, ruházatátvizsgálás és egy bekezdés felolvasása egy random kinyitott könyvből. Mindez arra ment ki, hogy biztosak legyenek benne, hogy nem váltunk-e mi is *transzfer-érintettekké*.

- Nem értem, miért kell guggolnunk - suttogetta Özi.

- Azt mondják azért, hogy megnézzék, hogy nem recsegünk-e, mint a száraz gallyak - feleltem.

- De hát a zshiványoknál, pont így keresik a *rivót*.

- Csak nekik le kell venniük a gatyájukat, hogy ha feldugták maguknak, akkor kipottyanjon. Persze köhögniük is kell ehhez.

- Még szerencse, hogy illet nekünk nem kell csinálni. - vélte Özi. – A pár évtizedes tütüke nem tett jót nekem, alig bírok mozogni, nemhogy tornázni. És mi a francnak kell olvasnunk?

- Szerintem azért, hogy meghallgassák a hangunkat, hogy nem olyan recsegős-e, mint Ayazé az utolsó napjain, vagy mint most Halisé.

A B betonfalai mellett 63M katonai sátrak tucatjai álltak, a főlíák mellett. Sárga villogó és forgó lámpák pászmái elegyedtek az intézet fényeivel. Földöntúli látvány volt mindez a szítáló ködben. A katonák G3-asokkal a mellükön posztoltak a blokádok mögött, és lassan intettek nekünk, hogy mehetünk.

- A Kabul Tesis állományaiba tartoznak? - kérdezte az egyik teljes harci díszben pózoló *szoldát*.

- Igen, itt kezdjük a munkát, mind a ketten a B-ben - felelte Özi.

- Rendben, menjenek az ellenőrző-átesztő ponthoz és regisztráljanak! - Egy kisebb kempingasztalon aláíró ívek sorakoztak, odamentünk, és szignáltunk.

- Olvasáspróbán kell átesniük! - szólt egy fehér köpenyben ácsorgó, idősebb nő, akiben Özgün egyik ápolóját ismertem fel. Egy pulthoz léptünk, amelyen egy vastag, lexikonszerű könyv hevert. Körülbelül a közepén volt kinyitva.

- A bejelölt résznél kezdjék meg a gyakorlatot, az 523-ik oldalon! - A katonák szigorú tekintete mellett odaléptem az emelvényhez, és olvasni kezdtem.

“Az OPKH által kifejlesztett kísérleti eszköz a kurbağa (béka) hallóköveinek alkalmazkodóképességét vizsgálta orbitális pályán, súlytalansági körülmények között. A mérésekhez egy hengeres kupolaszerkezetet használtak, amely két részből állt, átmérője 43 cm, hossza 133 cm volt, míg az eszköz össztömege 88 kilogrammot tett ki. A kísérlet során a szerkezet felső szekcióiban két békát helyeztek el. Földi irányítással a tégelyek mozgathatók voltak, hogy mesterséges gravitációt hozzanak létre.

A hallókövek idegvégződéseire elektródákat erősítettek, amelyek a fellépő feszültséget mérték, és ezeket az adatokat a földi kontrollcsoportok eredményeivel vetették össze. Három nappal a kísérlet megkezdése után az orbitális pályán lévő békák és a földi minták hallókő-rendszereiben hasonló feszültséggörbéket mértek. Azonban, hét nap elteltével, az orbitális pályán lévő kurbaágák váratlanul, ismeretlen okokból elpusztultak.”

- Hú! - szusszant Özi, - remélem, hogy nekem egyszerűbb szöveg jut.

- Ne elégedetlenkedjen! - szólt kedvesen az ápoló. - Lusna úr kiválóan teljesített, a kora miatt neki maximális nehézségű szöveget kellett kapnia.

- Az én időmben az *opkh* egészen mást jelentett - fűzte tovább a játékot Özi. Megvolt ez az idegesítő szokása, hogy folyton okoskodott, és minden apró dologról valami saját sztori jutott eszébe.

- Mit jelentett, kedvesem? - kérdezett naivan az ápoló, pedig még én magam is tudtam a választ.

- Országos parancsnok-helyettes, ez volt az *opkh*. Most meg mindenféle undok békák jönnek itt szóba, kérem szépen, akik az űrben kerengenek valami műholdban - viccelődött Özi.

- Ó, tényleg, pedig ezt nekem is tudnom kellett volna! - kacagott az ápolónő, és ezzel Özi meg is úszta a próbát, és végre beengedtek az intézetbe.

Három hónap telt el a botrány óta. Ales lemondott, és egy új fazon vette át hivatalosan az irányítást. A neve Alparslan. Fentről küldték. Azt rebesgettek, hogy nem volt igazi szakember, mert korábban a felszabadító hadseregben szolgált. A mi szokásainktól eltérően, hosszú, szőke, göndörített haja volt. A bemutatkozó beszédében tankokról beszélt. Azt mesélték, hogy két hétig bent aludt az intézetben. A tereptanulmányozás után a biztonságiaknak is tartott egy párperces eligazítást. Állítólag azt mondta, hogy ez a rendszer akkora nagy szar, hogy be tudna csempészni rajta egy egész Otokar Cobra harci gépjárművet. A biztonsági tisztek elkerekedett szemmel néztek, és nem mertek szólani. Persze senki sem hitt Alparslannak, de állítólag olyan lehengerlő stílussal érvelt, hogy kezdték megkedvelni. Nekem még nem sikerült.

A három bőrlédi soha többet nem jött be a Kabul Tesisibe. Erről azt suttogták, hogy már folyamatban van a pótlásuk. Alparslan azonban világossá tette, hogy papnők nem vehetik többé igénybe a konferenciatermet. Az eltelt hetek során Fujun többször megjelent az álmaimban, vagyis inkább azokban a pillanatokban, amikor éppen elaludtam, de üzenetet nem hallottam tőle, pedig kifejezetten vágytam rá. Próbálkoztam azzal, hogy én magam küldök neki gondolatáramlást, de kevés reménnyel. Nem ismertem egyáltalán az új-pszichológiai módszereket.

Özivel a botrány után felderítettük a fallométereket. Összesen negyven darabot találtunk, és beigazolódott a gyanúnk: a berendezéseket kínzásra használhatták. Gázmaszkokra, aksikra, bikázókra, kormos csipeszekre, műanyag gyorsbilincsekre és fejre húzható zsákokra is bukkantunk. A vizsgálatunk eredményéről Özi hosszú jelentést írt a Bakanlıkoknak, de nem kapott róla semmilyen visszajelzést. A társam szerint a bőrlédiknek segítőjük is volt, mert képtelenség, hogy hárman képesek lettek volna ennyi megtermett, hormontúltermelődéstől szenvedő pasit legfogni és megkötözni. Én magam úgy vélekedtem, hogy a papnők használták a praktikáikat is, és nem mondhattam el Özinek, hogy mire gondolok. Mindesetre minden fanzint odaadtam neki, hogy tanulmányozza át Saglam kiáltványát.

Dogu Baby-Benze, sokáig ott állt a péká parkolóhelyén, amíg Alparslan ex-bíbor-barettes cimborái meg nem győzték, hogy az ő főnökük nagyobb kutya. Mivel azonban Dogu igen járatosan gyakorolta az olajbírkózást, a Yağlı güreş-t, hamar összehaverkodtak. Olyannyira, hogy Dogu volt a parancsnok-helyettesi pozíció várományosa Fotel és Tukán nagy megrökönyödésére. Ennek az lett a következménye, hogy a két kisleány nyájasan hízelegni kezdett nekünk, mintha azért kampányoltak volna, hogy ők sokkal jobb előljárók. Felesleges volt. Kétségkívül jobb főnökök voltak, és talán ezért nem is reménykedhettek előléptetésben. A bökkenő csupán az volt Dogu számára, hogy állítólag megromlott az egészsége. Halisnak

igaza lehetett a hererákkal kapcsolatban. Persze erről senki sem beszélt, és én magam sem értettem teljes egészében, hogy honnan tudhatta az érintett, hogy milyen baja van Tuzu fiának.

A HT-n, Halis lassan, három hét alatt kérgesedett el teljesen. A legvégén, már rügyek is jelentek meg rajta. Özgün szerint ez azért történhetett meg, mert közben kitavaszkodott, és a transzfer annyira előre haladt, hogy az emberi szervezet is produkálni kezdte a gledícsia évszaknak megfelelő életritmusát és küllemét. Aztán a HT-nél is szóldátok tűntek fel, és nem mehetett be oda többé földi halandó.

Serma mesélte a botrány utáni napokban, hogy kazánfűtő érintettek dobálták tűzre Ayaz darabjait. Egyes farönkök állítólag testrészekre emlékeztettek, és a munka után az ott dolgozóknak állásidőt rendeltek el, mert annyira kikészültek. Emberégetőknek nevezték el őket a többiek, és nem akartak velük közös zárkába menni. Sorra tagadták be azokat a szinteket is, amelyeken ők tartózkodtak. Az intézetben azonban tombolt a túlszúfoltság, és Alparslan többször is kijelentette, hogy ez nem kívánságműsor, mindenkinek abban a zárkában kell laknia, ahova elhelyezik. Azért annyit megengedtek, hogy azok a szerencsétlen kazánfűtők egy zárkában legyenek, és ne legyen több társuk, ezért mind az öten, kabrióban aludhattak. Nagy volt ám a zúgolódás.

Azon a hajnalon a kazánépület kéménye felett fekete füst bontakozott ki, mintha gyűrűbe rendeződött volna. A foszlányok még sokáig érzékelhetőek voltak, de viták bontakoztak ki arról, hogy mit is láttunk igazából. Olyan véleményeket is lehetett hallani, hogy csak varjak vitorláztak a kémény felett, nem voltak ott semmilyen foszlányok. A károgasukat többen hallani vélték. Mások azt mondták, hogy a szomszéd szemétlerakatból idenfűjta a szél a nejlonzacskókat, és azok lebegtek ott, éppen úgy, ahogy réges-régen a vitorlázó gépek a felfelé vivő légörvényekben.

Serma volt az egyetlen ember, akinek elmondtam a Fajjal kapcsolatos titkomat.

- Figyelj Lusna, ha mindaz igaz, amit a Selypikéről zengedeznek, akkor ő már régen egy női intézetben van a társaival egyetemben, és teljesen felesleges miatta bánkódnod. Minden hülye, bunkó őt azt mondja, hogy ő volt a legjobb bőr, és nem csoda, hogy elcsavarta a te oktondi kis fejedet. Még meg is érteném! De mi tagadás, a korkülönbség köztetek, szerintem tíz év volt legalább! - Suttogta a szokásos módon úgy, hogy a szemét kidüllesztette. - Én is tíz évvel vagyok idősebb nálad, és nem kezdek ki veled, bár nem vagyok bőrlédi, az igaz. Akkor is szégyellheti magát! Neki valaki mást kellett volna keresnie, nem egy ilyen kölköt, mint te, és különben is, szerintem csak szórakozott veled.

Persze nem beszéltem Sermának a gondolatátvitelről, és arról sem, hogy bent voltam a tanteremben, amikor utoljára működésbe hozták a műszert. Halis nevetségesnek tűnő utalásaival kapcsolatban pedig még önmagammal sem mertem szembenézni. Nem hittem el, hogy történhetett köztünk valami ott, az irodában vagy máshol. Emlékezmem kellett volna rá.

Az érintettek hozzátartozói arról számolnak be, hogy a betegeknel legelőször az a tünet jelenik meg, hogy kezdenek elfelejteni bizonyos eseményeket. Gyakran beszélnek a képzelgéseikről és az álmaikról, és összekeverik a valójában megtörtént dolgokkal. Nem tudják megkülönböztetni a vágyaikat a valóságos emberi érintkezésektől. Gyakran erotomán téveszmékbe keverednek. Azt gondolhatják, hogy a feletteseik szexuálisan csábítónak tartják őket, és csak rájuk vágnak. Néha eleven képekben írják le, ahogy a vágyuk tárgyával szeretkeztek, pedig teljesen valószínűtlen, hogy az együttlét valóban megtörtént. A társas közegben, harmadik személy által tett kijelentéseket szándékosan úgy csavarják ki, hogy azok bizonyosságot szolgáltatassanak arra, hogy a vágy tárgya és az érintett között testi szerelemre került sor. Az érintettek akkor válnak különösen agresszívvé, ha a családtagjaik vagy a barátaik próbálják őket meggyőzni a feltevésük hamisságáról. Ezekre a dührohamokra az érintettek nem emlékeznek, vagy legalábbis úgy tesznek, mintha teljesen ártatlanok lennének. A hozzátartozók szerint, ha ilyenkor rendkívül határozottan léptek fel, a betegség további tüneteinek kialakulása megelőzhető volt, és akár évtizedekig ki lehetett tolni azokat az időben. Ekkor azonban a fékezhetetlen düh elaprózódott, és például az érintett mindennapi munkájában jelent meg, ahol akadálytalanul kegyetlenkedhetett.

Fatma Mahagoni - Siyak Nokta

22. Embriók

Grant Lee Buffalo - Fuzzy

1980

Még egészen fiatal voltam, igazán gyerek. Talán hétéves lehettem, Kuytuatban laktunk, a patakon innen. Az általános iskolai osztályommal mentünk moziba. Hihetetlen puha üléses trolik jártak arrafelé, ZiU-9-esek. Szépséges piros színben pompáztak, és az elejükre fehérrel festették a sorszámukat. A patakon túlra kellett elbaktatni a megállóhoz. Kézen fogva meneteltünk a párunkkal. Elöl az idősebb tanító néni, hátul a fiatalabb. A fiúkkal örült extázisban rohantunk fel a trolira, hogy legyen ülőhelyünk, és lehetőleg az ablak mellett. A lányok sírtak, mert lökdöstük őket, de nekik is bőven jutott hely, akár hárman elfértünk egymás mellett. Elénk pont lányok kerültek, húzkodtuk a copfjaikat, és birizgáltuk a katicabogár alakú hajcsatjaikat. Az utazás rendkívül izgalmas volt, elmentünk a lámpagyár mellett is, és büszkén mutogattam a többieknek, hogy ott lakunk. Egy kislány kedvesen rám mosolygott, és azt mondta, hogy milyen jó nekünk, hogy ekkora játszóterünk lehet, ami még nagyobb az iskolainál is. Azt hiszem, hogy ez a kislány hasonlított Gencayra, vagyis Fujunra, de hát nem lehetett ő, hiszen velem egykorú volt.

A mozi a még most is létező Íngilizce utca legvégén volt. Ott állt a művelődési ház is, ahol többször felléptem óvodás koromban, mert beválogattak egy gyerekkórusba. Eredetileg mindig valamilyen rajzfilmet nézett meg az osztály, de előtte végig kellett szenvedni a filmhíradót. A hatalmas teremben mindent vörös bársony borított, padlásillat honolt a levegőben. Amikor a terem elsötétült, a gyereksereg felsikoltott, kacagott és kurjongatott. A tanító néni meg lepisszegtek minket. Hátulról, a vetítóból fénysugár vetült a vászonra, élesen kirajzolódtak a táncikáló porszemcsék, mintha csillagok lennének a végtelen űrben, és elkezdődött a vetítés. Fekete-fehér, de leginkább szürke képek. Országunk címere. Egy pajzs, három színre osztva, a tetején ötágú csillag, és két búzakalász.

Rögön az első hírben arról számoltak be, hogy egy messzi laboratóriumban szovjet tudósok sikeresen leválasztottak egy kutyafejet, amelyet mesterségesen tartottak életben egy tüdőt és szívet utánzó műszerrel, amely gyönyörűen csillogott, mindenféle csövek tekergőztek benne,

pumpák és forgó hengerek, vezetékek és beállító karok. A tudósok fehér köpenyben, orvosi maszkban, komoly arccal álltak a háttérben, amíg két nővérke csavargatta a berendezést csapjait. A kutya feje egy asztalon feküdt, tubusok lógtak ki belőle, és bemutatták, hogy még mindig reagál különböző ingerekre. Egy nagy kalapáccsal ráütöttek az asztalra, és a kutyafej megrezzent. Éles fénnel rávilágítottak, és vattapamaccsal piszkálták a szemét, amely összehúzódott. Az orrát pedig bekenték valamilyen vegyszerrel, és a kutya kidugta a nyelvét, és lenyalta. Döbbent csend volt a teremben, több gyerek sírva fakadt, az ökleiket az arcuk elé tartották, és a lábukat gyors ütemben lóbálták, mintha menekülni szerettek volna.

A híradó után egy végtelennek tűnő, varázslatos rajzfilm következett, amely végén meghalt egy sellő. Ez is nagyon szomorú volt. Gombóccal a torkunkban léptünk ki a moziból. A mosolygós kislány, Nur Pekkan, lett a párom. Hidegek voltak az ujjai.

- Ugye, te nem leszel ilyen soha? Ugye, nem fogsz kínozni senkit? - kérdezte tőlem halkan.

“1996”

Az emlék kristálytisztán vetült ki a fejemben, amikor Özgün előadását hallgattam a csapatfoglalkozáson, amelyet az új péká, Alparslan rendelt el. A Doktorun színes, kézzel rajzolt ábrákat vetített ki az elsötétített kultúrterem falára. A harmadik sorban ültem, az ölemben a fekete mappámmal és a regiszteres füzeteimmel, mellettem Özi, előttem pedig egyenruhás kollégák. A vállukon szürke műbársonyon ezüst és arany csillagok. A Doktorun fehér köpenyben és kockás szoknyában állt a fényben, és a lámpa alatt egy papírból olvasott, amikor feltette a következő fóliát.

- Ezen az ábrán azt látják, hogy sikerült kimutatni az egyik, sajnálatos módon, önakasztásban elhunyt érintett fejében az amygdala nevű szerv károsodását. A vizsgálatba vont minta alanya egy hetven éves, idős férfi volt, ahogy azt látni is lehet az agyi metszeten. Vékony, szinte eltűnőfélben lévő szürkeállomány, és rendkívül kitágult agykamrák, ahogy itt, és itt megismerhetik. Figyelemre méltó az amygdala területén mutatkozó sejtburjánzás, amelyet itt és itt figyelhetnek meg. Ez a szerv kiemelkedő szerepet játszik az érzelmi reakciók tárolásában. A vele kapcsolatos anomáliákat már a felszabadulásunk előtt kutatták, és úgy találták, hogy az amygdala alul- vagy felülműködése egyaránt növeli az agressziót, valamint a temporális lebeny ezen részén bekövetkező agyi katasztrófa azt eredményezi, hogy az adott személy képes ugyan erkölcsi kérdésekben dönteni, azonban nem érzékeli a körülötte lévő

emberek félelmét, aggodalmát, bánatát, keserűségét, szomorúságát, és a hasonló, negatív előjelű érzelmeit.

A teremben a kollégák az előadás közben cinikusan nevetgéltek, sugdolóztak, és ingatták a fejüket.

- Felesleges ezt így megmagyarázni, baszd meg, ezek állatok és kész - suttogta a hátam mögött valaki.

- Ki nem szarja le, hogy mi van a koponyájukban? Ütni kell őket, azzal meg lehet őket nevelni - röhögött egy másik. Nem tudom, hogy Özgün hallotta-e, de bennem egyre nőtt a feszültség. Gyűlöltem ezt a primitív dumát. A Doktorun csak igazított egyet a szemüvegén, és folytatta.

- Ezen az ábrán meg azt láthatjuk, kedves kollégák, hogy az agyalapi mirigy ugyanebben a személyben, hihetetlen módon, rendkívül aktív volt, még hetven éves korában is. Ez a mirigy felelős az úgynevezett follikulusz stimuláló hormonok termeléséért, amelyek a férfiakban és a nőkben is a gonádok működését serkentik, azaz közvetett módon a nemi hormonok termelődését növelik. Sokak szerint ezzel magyarázható, hogy az idős korba lépett érintettek szexuális aktivitása rendhagyó módon megemelkedik, és fenn is marad, továbbá ezek az emberek akár ötven felett is képesek úgy viselkedni, mintha húszévesek lennének. - A hallgatóságban megint ciccegések és altesti viccek hangzottak el.

- Mit kell ezt annyira túlragozni? Áll a farkuk, és gyerekekre támadtak, baszd meg! Mocskos pedofilok ezek. A többségük az! - zúgolódott valaki. - Most meg a Doktor Unka be akarja nekem magyarázni, hogy betegek.

- Jaja! Nem értem, hogy miért nem herélik ki őket az orvosok! Csak pátyolgatjuk őket! Hányinger, hogy ilyen képzésen kell részt venni. - Magyarázott egy másik kolléga.

- És ezzel vége is az előadásnak, de ha van valamilyen kérdésük, akkor szívesen megválaszolom - Sóhajtott Özgün, és láttam rajta, hogy elege van az egészszről, inkább már menne vissza a HT-re. Senki sem merte szólásra emelni a kezét. Pedig annyi mindent kérdeztem volna, de inkább jobbnak gondoltam, ha kussolok, nehogy a többiek rám szálljanak utána. - Amennyiben nincs kérdés, akkor megköszönném a figyelmüket! - Szólt a doktornő. A péká kint ült a pódiumon, felállt, és megköszönte az előadást. A teremben mozgolódás támadt.

- Álljanak meg, kollégák! Állj! Állj! - Emelte fel a hangját Alparslan. - Mondta valaki, hogy vége a foglalkozásnak? Mondta valaki, hogy leléphetnek? - Az új péká komikusnak hatott a szőke göndör fürtjeivel. - Nekem lenne egy kérdésem, drága Doktorun!

- Ez hülye, baszd meg! - suttogták mögöttem. - Honnan szalajtották ezt vadbarmot? Mit janiskodik itt?

- Igen, parancsnok úr! Hallgatom - mosolygott Özgün a csillogó szemüvege mögött.

- Köszönöm! Kedves doktornő, azt olvastam valahol, hogy ezeknek, a hogy is mondjam, érintetteknek, az agyában daganatok nőnek, vagy agyvérzésük van, vagy az anyagcsere változik meg hirtelen, ahogy ön is mondta a rendkívül élvezetes előadásában. - A Doktorun a kezét maga előtt összefogva, engedelmesen bólogatott. - Az általam olvasott cikk az ország egyik keleti tartományában működő rangos egyetem kutatói által íródott.

- Nyaljad csak a bégek seggit! - sziszegte valaki.

- Azt írják, hogy ezek az érintettek valójában sziámi ikrek. A koponyájukban csökevényes, parazita embriók rejtőznek, amelyek nyomják az agyalapi mirigyet és azt az ami-valamit, amit ön is mondott. Igaz lehet ez? - A Doktorun megigazította a szemüvegét, és kicsit meglepettnek tűnt.

- Ez az újpéká, teljesen idióta - szólt valaki, és a teremben általános morgolódás támadt.

- Kollégák! Kollégák! - üvöltött Tukán a terem végéből, - Fegyelmezzék magukat! - Alparslan szűró tekintettel nézett az irányába.

- Nos, a helyzet a következő - kezdett neki Özgün. - Valóban. Igaza van, vagyis, az ismereteim szerint, részben valóságos, amit mond, parancsnok úr. Több kutatás számolt be arról, hogy az érintettek testében több helyen, de leginkább az agyukban, a limbikus rendszer területén embrionális sejteket találtak, vagy egész, de csökevényes embriókat, pont azokon a helyeken, amelyeket ön is említett. Ezek a sejtek csatlakoznak az amygdalához vagy a hipofízishez, és igen valószínű, hogy ez is okozhatja az anomáliákat. Ezek az eredmények azonban még nagyon nyersék és frissek, csupán hipotézisként fogadhatjuk el őket. Abban reménykedhetünk, hogy az agyi szöveteket célzó vizsgálóműszereink egyre fejlettebbek lesznek idővel, és meg tudjuk válaszolni ezt az izgalmas kérdést!

- És lehetséges, hogy ezek a parazita embriók évtizedekig pihennek az emberekben, majd kikelnek, és akkor okozzák ezeket a tüneteket? - kérdezte Alparslan, közben a feje búbját vakargatta, és vigyorgott. - Ez magyarázná, hogy ezek valójában rendes emberek voltak, és csak aztán örültek meg, miután az embriók, nem is tudom, működésbe léptek?

A hallgatóság ismét mozgolódni kezdett. A kollégák többsége éjjeli szolgálatból érdekezett lelépő volt, és már végképp lekésték az utolsó reggeli demiryolut. Ezt a doktornő tudta, de az új péká szinte biztosan nem, hiszen egy hatalmas limuzin volt a segge alatt.

- Ez a kérdés rendkívül összetett, parancsnok úr. Magam sem tudom a választ. Tudományos eredmények sincsenek, hiszen azokhoz olyan emberek agyát kellene megvizsgálni, akikben még nem indultak be a változások - érvelt Özgün, és zárta a lehető legrövidebbre.

- Hát mindenesetre köszönjük az élvezetes előadást, doktornő! - szólt Alparslan, és hatalmasra duzzasztotta mellkasát. Tukán a terem végéből vigyázott vezényelt. A kollégák hátratolták a székeiket, és nagy nehezen, nyögdecselve felálltak.

- Viszont-látásra! - köszönt el az oroszlánsörényű.

- Viszont-látásra! - mondtuk kórusban.

- Pihenj, leléphet! - zengte a hátunk mögül Tukán.

Özivel az utolsók között hagytuk el a kultúrtermet. Azon gondoltam, hogyha igaz is az Oroszlán elmélete, semmivel nem magyarázza a jóstehetséget és azokat a képeket, amelyek a műszer hatására vetültek ki, és amelyeket én ugyan nem láthattam, de hallottam. Ennek a Saglamnak, a legelső papnőnek, mégis igaza lehetett valamiben, és szétvetetett a kíváncsiság, hogy megtudjam, hogy mit fedhet le a többi paradigma. Fujun biztosan tudta ezt, de nem volt sehol, nem üzent, nem jelentkezett semmilyen formában az én kedves szerelmem. Az intézetben nem sétáltak szexiskedő papnők, és egyébként sejtelmünk sem lehetett róla, hogy hova tűntethették a műszert.

Néha mi magunk is szellemmé válhatunk más emberek szemében. Csak halványan vagyunk jelen, holott nagyon vágyunk arra, hogy tudomást vegyenek rólunk, de ez nem történik meg. Aki hatalommal rendelkezik felettünk, könnyen semminek és senkinek nézhet minket. Az tud őrvíró lenni, hogy e mögött két dolog állhat: az illető tényleg elfelejtkezett rólunk, vagy nagyon is képen van, és erőnek erejével kényszeríti magát, hogy ne reagáljon a közeledésünkre. Még tébolyítóbb, hogy a köddé válás mögött is több ok lehet: tényleg nincs ideje válaszolni, mert veszélyben van, és valami szörnyű dolog történt vele, vagy csak hanyag. A hanyagságot pofátlanságnak véljük, és ez dühöt termel bennünk, a rémség viszont féltést. De általában nem tudunk csak az egyik érzelmenek engedelmeskedni, egyszerre gyűlöljük és féltjük az illetőt. Ha szerelmesek is vagyunk, az különösen ront a helyzeten. Azt is hihetjük, hogy a gondolatainknak hatása lehet a másik ember életére. Ilyenkor átkokat fogalmazunk meg magunkban, amelyek nagyon hasonlítanak a gonosz és tehetetlen varázslatokhoz.

Saglam azt tanította a papnőinek, hogy minden esetben úgy viselkedjenek a férfiakkal, mintha azok kegyetlenkedtek volna velük, még akkor is, ha a pasik ennek halvány jelét sem mutatták. Hosszas tréningen gyakorolták, hogy hogyan imitálják a csalódott és megalázott, végképp kimerült nők szerepeit. Gondosan ügyeltek arra azonban, hogy a büszkeségüket és a merevségüket mindvégig megtartsák.

Szerintem nincs olyan ember a világon, aki a papnőknél bizonytalanabb és törékenyebb, mégis bőrlédit kell játszaniuk minden nap. Rettenetes lehet.

Nur Pekkan - Siyak Nokta